

Hezký školní den!

Jsme opět zde, máte radost?! Přes nemalé potíže se opět snažíme o seberealizaci ve formě tohoto Bojleru. Proto by se hodilo pozdravit všechny příbuzné a přátele, bez kterých by se sice nic na tomto čísle nezměnilo, ale společenské normy nás k tomu vedou. Jelikož my boříme, co se dá, zdravím spíše naše čtenáře, obdivovatele a hlavně ty, kteří se snaží něco psát.

Měsíc květen (máj – tzv. „lásky čas“ – jak kdysi dávno podotkl A.M. z O.) skončil, nicméně i nadále bude většina básní a povídek zaměřena na lidské city, protože Bojler se neřídí počasím (jenom ohřívá vodu) a většina lidí stejně nemyslí na práci apod.

Máme tu červen. Uzavření klasifikace (tak proto ty písemky!) a vysvědčení. Pokud toto ve zdraví přežijeme, dostane se nám veliké odměny – dva měsíce volna!

Prázdniny! Léto....

Přeji krásný a zasloužený odpočinek. Hlavně si nic neudělejte a chovejte se slušně (kdo by pak totiž četl Bojler, kdybyste se zranili, nebo byli někde... ve vězení!)

(redakce)

Jan Hus

Když Karel IV. zemřel,
hned nový král se našel.
Karlův syn to byl,
Václav IV. se zemi zaslíbil.

Oblíbenci z nižší šlechty se obklopoval,
vyššími pány opovrhoval.
Měšťané a obchodníci spokojení nebyli,
že stále větší daně platit museli.

Dočasné stavy církve se nikomu nelíbily,
kritikové církve i z pražské univerzity zakročili.
Z nichž nejoblíbenější měl u krále plus,
nám už známý mistr Jan Hus.

V Betlémské kapli pravidelně kázal,
nespravedlnosti lidí by nejraději zakázal.
Husova kázání duchovenstvo obsahovala,
černost arcibiskupů dokazovala.

1412 proti němu Papež vystoupil,
protože Hus vybírání odpustků odsoudil.
Papež Husa za kacíře prohlásil,
proto také Prahu opustil.

Pozvání na koncil mu přišlo,
že to je lest mu pozdě došlo.
Po příchodu do Kostnice ho uvěznil,
i když předtím mu bezpečnost slíbili.

Své názory změnit měl,
avšak on to tak nechtěl.
6. července 1415 ho upálili,
a jeho ostatky do řeky Rýn zahodili

Karel IV.

Václav jeho jméno znělo,
Francouzům se nelíbilo.
Karla z něho udělali
a také ho vychovali.

Korunu po otci převzal,
dobře s ní také jednal.
I Papeže požádal,
aby Praze arcibiskupství dal.

Toto se mu podařilo,
město se Papeži podřídivo.
Dálkový obchod povzbudil
a obchodní cesty obnovil.

Karel IV. velký král byl,
Karlovu univerzitu postavil.
Další velké plány měl,
které i uskutečnit chtěl.

Panovník to mocný byl,
však uskutečňování jeho plánů stálo mnoho
lidských sil.

Památek spoustu vymyslel,
vždyť hodně peněz na to měl.

Proto byl stát Koruna Česká.
Tak třpytivá a tak hezká.

(Dominika Drkošová, Alena Špániková, II.B)

–až potom–

Jak snadné je někoho zničit
 Jak sladké bylo by se mstít
 Jak smutné je tímto se ničit
 A nad svým osudem stále dlít

Jak krásné je jít snazší cestou
 Jak kruté bojovat o čest
 Jak křičet co si myslíme
 A nebát se o svou pověst

Jak lehké by bylo skočit
 Jen tak se prostě vzdát
 Jak líbivé se zničit
 A dál nebojovat

Nech toho sebelitování, odpověděl bůh.

(ESK)

kapky vody
 na zamlženém skle
 v nějakém autobuse
 či tramvaji kdo ví
 pomalu stékají
 podle zatáček a výmolů
 a křižovatek
 a na konci
 tam se smísí
 s nějakou břečkou
 možná slanou možná rudou
 a pak odplují
 špinavým žlábkem
 kdovíkam
 za tebou
 do ztracena
 nikam

(Jáchym Sedumatřicet)

Třináctá komnata

Ti muži přišli společně
 vyprovázeni jen na okraj a naoko
 dusno – řapíky zplihlé
 odloučení – naftalínový odér
 země bez zvuků
 ani obrys
 Mrštili pádly doprostřed jezera

A pak se šourali zpátky
 jako vypreparovaní
 jako odjakživa vypláznutá
 dokořán rozšmelcovaná
 Třináctá komnata

(Frank Poeta)

večer
 už se setmělo
 a mlha
 pomalu padá
 nikým nezvána
 a přesto
 pomyšlení na ni
 se až tolik nepřičí

svíčky plamen
 se v ní jaksi rozplývá ztrácí
 chladne
 a v posledním svém záchvěvu
 zatančí
 krásně jako sen
 o ní
 než se změní v kouř

(Jáchym Sedumatřicet)

O pokrytectví, hádkách a lásce...

Tak tam stáli. Po dlouhé době, opět na tom betonovém plácku před domem. Jezdil na kole v osmičkách, odmítal se zastavit. Řekl, že je lhářka. Že mu to prý všechno měla říct. Všechno. „Proč, co je ti vlastně do toho?“ snažila se vzpouzet, už toho měla dost, věčné hádky s usmiřováním i bez něj, neustálé podlézání, deprese... „Vždycky jsi mi říkala všechno.“

Ano, to je pravda. Říkávala by však bylo přesněji. Chtěla (snad i měla) odvětit: „Tehdy jsi to ještě byl ty.“

Odpověděla však: „Co by se změnilo?“ „Hm... Jsi lhář, nezměnilo by se nic.“ „Nelhala jsem, jen jsem ti něco neřekla.“

Stáli tam. Mezi nimi propast. Byli si tak vzdáleni! Hákali se, ona vzdorovala a dělala, že se jí jeho argumenty dotknout nemohou, že se jí to netýká. Ale týkalo. Žalostně moc.

A tak se ho zeptala na jeho den. „To je jedno“, odpověděl. „Není to jedno! Já to chci vědět!“ Opravdu? Ne. Jak jen lidé lžou... Říkají to, co se má.

Možná proto si nyní byli tak vzdáleni, možná proto si nerozuměli tak jako dřív. Možná proto nevěděla, jak dál. Začala totiž dělat věci, které se od ní čekaly, ne ty, které udělat chtěla...

Nadhodila nějaké téma. Jeho to však nezajímalo, a tak se na nic nezeptal. Nebyl takový pokrytec jako ona.

A pak se k ní nahnul a položil hlavu na její rameno. Jen pro tu chvíli byl svět jako dřív. Jen pro tu chvíli pochopila, že i kvůli těm hádkám stojí za to žít. Že je stejně dávají dohromady. Že kvůli nim se cítí být součástí celku. A znovu miluje. Ano, miluje.

(ESK)

O malé Uvíře

Autor tohoto díla se snaží poukázat na nízkou kvalitu literatury tehdejší doby. Dílo dále kritizuje lidské vlastnosti, jako je ješitnost a jakási cyničnost, která je v díle prezentována přenádhernými metonymiemi.

Bohužel je autor neznámý, víme pouze, že by francouzské národnosti a dílo bylo napsané v létě roku 1998. O překlad se postaral Filip Klepku? Tímto by chtěl poděkovat svému sousedovi panu Uvírovi, neboť bez něj by toto dílo nikdy nepřešlo...Škoda

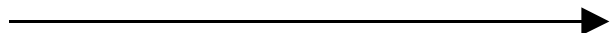
Jak zachránil svět

Slunce už se začalo praživši na onu louku. Teplou však nijak obzvláště nehřálo, inu proč taky. Kameny kutálejí se ze svahu nakloněného... Ano, i ony byly kouskem této idylie nedělního podvečera. Kde se však vzala? Dlouho tomu bylo, co hrdina malé Uvíře postavši se na zadní svého oře, zvednuvši svého meče v třpytu rosy.

Všechna zvíř v okolí strnutí musela i nehybně zírajíc na malé Uvíře se myšlení jejich v radost začala měnit.

Temný les ovšem nikdy nenechá svého nepřítele nezaskočivšeného. Proč? Nedokáží vám na toto odpovědět, tj. známo pouze lesu. (Kdyby jste pátrali hloubš, dostali by jste se k historickému análu Mrak aneb kde končí studna, a možná by jste zjistili něco více o celkové podstatě lesa, chci však upozornit na dvoutvárnost a dvousmyslnost tohoto již tak rozsáhlého análu. pozn. překladatel)

Najednou však zčernalo nebe a bum, prásk třísk a fuk, kde nic tu nic...Tato skutečnost ale nebyla až tak podstatná.

–nedostatečně–

„Pomoc!“, ozvalo se. Malé Uvíře neváhající, uchopivše své opratě se rozběhl. Letěl jako blesk, burácel, pádil, dupal, řachtal. Každý, kdo jej na jeho náročné pouti potkal se zleknul a zamyslel se: „To už přichází jaro?“

Když po třech dnech uražených od Západního království až ke kolmým jezerům se zastavil. Nebyl smutný, jen se rozmyslel. Nemyslete si, že nevěděl, co dělá! On to moc doře věděla.

Leknín. Strom. Tu buk, tu dob. Kdy? Dávno tomu bylo, za sedmero horema a dolema. A najednou les. Velký, černý, temný, nepříjemný a vůbec se na něj nijak špatně dívalo. Ale malé Uvíře se nezastavil. Stále přemítal o tom malém lalůčku. Tato myšlenka ho hnala dál a dál až do šel (archaický výraz pro slovo došel. pozn. překladatel) k samému čtvrtku lesa. On obdařená převeliké chytrosti si povšiml, že na každém stromu jsou dva stromy, ale jeden je navíc. Ten uprostřed!

Ano, to bylo centrem všeho zlého, špatného a nedobrého na celém světě. Malé Uvíře potěšen z úspěchu, že do šel tam, kam do šel si pomyslel: „To jsem ale pašák!“ Strom toho využil a zvolal: „Já již více nebude se sklánět.“ Malé Uvíře začínši přemýšlet do šlo k závěru, že...

Malé Uvíře se poradovavšilo. „Pane strom, vy strůjce všeho zla onoho i tamtoho světa, dám vám hádanku, mohu?“ Nesměle se táže Malé Uvíře. Zadumčivý strom kývl hlavou z pravého horního rohu do levé strany, přičemž se stačil diagonálně potočit o 76 stupňů. (V té době to bylo mimické vyjádření souhlasu. pozn. překladatel) „Má to ale jednu podmínku.“ volá malé Uvíře. Mohutný strom pravou rukou zvedl tyrkysový ubrousek a levou rukou tentýž ubrousek poskládal do tvaru koně. (V té době to bylo mimické vyjádření čekání. pozn. překladatel)

„Vy, pane strom, jestliže mou hádanku nebudete ve vašich silách odpovědět mi, na mou hádanku samozřejmě, tak vy, pane strom už nebudete více týrat všechny světy, včetně tohoto.“

Strom řekl dobrá.

„Tak hádanka zní. Pozorně poslouchejte, aby vám neunikl ani jeden detail.“

Strom řekl dobrá.

„Pane strom: Vy jakožto osoba můžete mi nabídnout jakýkoliv klacek. Já říkám ano. Toť jest základní podmínka, aby jste pochopil hádanku.“

Strom řekl dobrá.

„Hádanka zní: Kolik je napříč potoku kamenů, když každá druhá, někdy může být i třetí ryba neví, kdy následuje stoupání a klesání?“

Strom řekl nevim.

„Ha cha!“ zvolavši malé Uvíře. „Svět jest zachráněn!“ A od té doby mohli býti na planetě další a další loučky a lesíky, paseky a trávníčky, potůčky a rybníčky.

To byl konec od tohoto okamžiku. To byl konec. Se začíná počítat. A nejen arabskými číslicemi a lidi jsou od té doby za dobro se všemi zvířatama na celém světě. Můžeme děkovat jen jednomu. A ona si mohl děkovat taky ta jeden šibalke... Malé Uvíře.

(Klepku?)

Jen pár kroků

Výčep měl připomínat občerstvovnu prvních amerických přistěhovalců, zaprášených a v intimních partiích svědivě zarudlých honáků dobytka. Kovbojská atmosféra se však (byť) na periferii statisícového městského obvodu zavšiveně, zafilckovaně natřásala se stejnou vykřičeností, jako skrytě ulepená, nervózní pouliční šlapka, kterou tragicky nasadili do komfortního prostoru parkoviště před exkluzivním mezinárodním hotelem a ona teď chuděra neví, jak se vypínat na špičkách (působící tak nikoli roztomile a lákavě školácky, nýbrž jako politováníhodná ženská, která zadržuje čůrání na samém pokraji medově zurčícího průšvihů). Která netuší, jak zakrýt lesklou ošoupanost černých silonek, jak zakrýt především holý fakt, že sem vůbec nepatří, a že by se zřejmě pod pátravým pohledem některého z těch kožešinových hotelových aristokratů rozklepala, rozsykala do miliard smaragdových a azurových střípků, vkutálela do spárů obrubníku, byla rozmetána do bezbřehosti města větrem parkujících limuzín.

Přesně tak vnímal infantilní pokusy zařídít hospodu v country stylu Divokého západu, s plastovými atrapami bizoních lebek nad beznadějně českým výčepním pultem (v těch lepších podnicích dokonce s puntičkářskými imitacemi dírek po průstřelu), s neomalene moderním a blikavým juke-boxem nacpaným trampskými odrhovačkami regionálních kapel. S lítacími dvířky na pánský klozet.

Martin si připadal jako totálně nezajímavá, unylá modelka krácející přehlídkovým molem, na kterou se návštěvníci vlastně ani nedívají, to jen jejich pohledy skapávají po jejích nasvícených křivkách a ona sama je pak macešky zašlapává do podlahy.

Jeho zkušenost zaváněla něčím obdobným, protože když teď procházel neobvykle drobnými kroky přes nerovný vybetonovaný plácek a hypnotizoval okraje dvou pivních půllitrů (jako by tím mohl zabránit rozliti), měl pocit, že jej všechny ty cukrátkově přebarvené postavy probuzených jarních rodinek pozorují zpoza dřevěných stolů. A že jejich pohledy přímo štípou v očích důslednou lhostejností. Nafouklým, vakuovým nezájmem.

„Nevadí ti, že sedíš zády k slunci?“

Postavil před ní jednu sklenici. Zsvítila jako výstražný signál právě spuštěného semaforu, pak zavířila naoranžovělou, zrosenou a tichou krásou. Uvnitř za sklem se odehrávala pravá expanze, vznik nové hvězdy, zrychlené pučení neznámých květů.

„Vůbec ne. Nesnáším, když mi to pere do očí.“

Vlastní půllitr zabalil do pergamenu svých dlaní. Chlad přebíhal mezi jednotlivými články prstů jako slabý elektrický výboj. Pak zmizel, zřejmě pohlcený mokřým sklem.

Díval se na dívku Terezu a nedokázal ji vykrojit z horizontu, takže zelená, rozvláčně a důstojně příkyvující jablůňka u nedalekého dřevěného plotu a tesklivý bleděmodrý fáborek s jakéhosi zapomenutého orientačního běhu, to všechno bylo její součástí, jejím tělem a podivným úsměvem, stejně jako tmavé vlasy nebo nakrátko zastřižené nebarvené nehty. Usmívala se opravdu nějak divně.

„No aby ne. Většina lidí si sedá zády,“ řekla přeci jen trochu kovově, narezle. Než si to stačil přebrat v hlavě, spláchla to všechno z chodníku paměti dočista kouzelným zaculením.

Nechtěla být ironická, uříčeně soutěživá, naftalínově rozvrčená, alespoň výjimečně ne, napadlo ho. Rozhodl se oplácet stejnou mincí. A to znamenalo neodpovídat. Neříkat nic.

Nelichotit jí.

Nepochvalovat si rozsvícený den, co neznatelně drní blahem jako rozpálené horské kolejnice z nitra předškolních prázdnin.

Nepomlaskávat nad lahodností piva, jehož pěnu letos poprvé bez skrupulí nasosává vítr.

Prostě jen sedět, pootočený na dřevěné kládovité lavici mírně doprava s levou rukou v bok – genetická hříčka všech mužů jeho rodu, rodinný archetyp – a ani se příliš nevpíjet do jejích očí, protože by to mohla vyhodnotit jako něco vlezlého, dotěrného, nemístně sentimentálního. Tedy pokud by si jeho zaujatý pohled uvědomila. Jenže ona si tiskla nakloněný půllitr ke spodnímu rtu, nechala ho na něm spočívat celé zmírající vteřiny, a v těch očích, do kterých Martin nahlížel jen opatrně a letmo, se temněl celý protějščí les, s každou skulinou v kmeni, s neprostupností nízkých keřů. Vzdálený jako ta mýlina deset minut odtud.

Malé prachové zrnko vzpomínky vypadnuté z netěsnící citadely paměti. S Terezou tehdy málem spal.

Něco se mezi nimi pnulo, jenže to bylo jen vlákno babího léta, nebo možná víc, možná silonový vlasec nahozený do neprůhledné, ale neodpustitelně vábivé hloubky vzdálené jen pár vzdušných kroků. Vlasec, který nelze jen tak přetrhnout, ale bere ho voda a vítr, takže nikdy nepřistane na tom správném místě...

O dva týdny později byli na poslední společné večeři. Celé setkání jejich životů s ohlušující tříštivostí podobnou svítáním v útesech, s oslepující pekelnou zrcadlivostí

všeho, co leželo v zorném poli, s tichým, leč falešným příslibem slehlé trávy – to všechno se vešlo mezi promlčený dýchánek v zákrytu kovbojské krčmy a jejich poslední společnou večeři.

Druhý, trpký způsob mlčení.

Ted' už nejde o to nevyplašit věci, které se snad bázlivě rodí a nepotřebují obhroublé, těžkopádné kibicování slov. Ted' už běží jen o udýchanou, rozbolavenou snahu držet se na vratkém můstku pískovcové skály, a ačkoliv cesta vzhůru je definitivně ztracená, rozdrolená, prašně sesypaná do oblačného kráteru, neskákat aspoň tam dolů – ne snad proto, že bychom se báli zlomenin, jen proto, že bychom tak zákonitě dopadli na nehybná těla těch, kteří s námi propast sdílejí.

Martin se díval do keramického, bleděmodrého talíře, který měl na stole před sebou. Mastným jíním vedly sešmodrchané stopy jako po maličkých pneumatikách (od toho, jak posledním opékaným bramborem napíchnutým na vidličce trpce smýkal celou kluzkou plochou) a avantgardní rýhy (od chladných příborových ostnů).

Upustil do toho všeho použitý, skrčený ubrousek. Tečka za večeří. Za zjitřeností minulých dnů. Za dotekem prstů v neviditelných, nadějných končinách pod deskou stolu. K tomu už ted' nedojde. Ubrousek se pomalu, ale vzdorně rozpohyboval, rozkvétal jako sedmikráska v dokumentárním filmu. Byl v tom pořádný, nepřehlédnutelný kus mužné síly.

Tereza se na něj dívala. Uvědomil si to a setkali se ve dvou vlhkých bodech, náhle nebarevných. Bylo to smutné, ale – jak si s úžasem uvědomil už tehdy na místě – ne úplně. Úplně ne.

U blízkého stolu, vzdáleného jen pár kroků od Martina a Terezy, seděl prošedivělý otec s mladou, avšak poněkud nevýraznou manželkou, a se svým desetiletým synem. Chlapec na židli spíše klečel, aby za tím vysokým kusem nábytku vypadal aspoň trochu důstojně. Měli před sebou sklenice s čepovaným pivem, nápoje už však mnoho nezbyvalo. Chlapec uchopil mohutný kus skla a suverénním pohybem, s hlavou zakloněnou možná až příliš, do sebe přelil zbytek usedlé tekutiny. Proti nevalně osvětlené zdi vypadala hnědě a hustě. Jako voda pralesních rašelinišť, voda z hlubin, jež se tokem času nemění. Chlapec cosi nezřetelně poznamenal směrem k otci. Ten mu hlasitě a naprosto vážně odvětil:

„To si musíš rozhodnout sám.“

Desetiletý hoch přemýšlel ze všech sil. Jeho obočí se svraštilo, horní ret zmizel pod řadou náhle obnažených spodních zubů. Natáhnul ruku a přejel prostředníčkem po hliněném obvodu vypalovaného popelníku. Rodiče jej ponechávali vnitřnímu boji, byl to jasný iniciační akt. Otec se však nakonec smíloval a navrhnul – opět velmi hlasitě, takže to musel kdokoli v sále slyšet:

„Tak si dáš jedno malé.“

Syn na něj pokradmu pohlédl, jako by byl dotčen takovým vměšováním, nebo možná zahanben tím, že na nápad nepřišel sám.

A pak, jako při náhlém větrném poryvu, který smete prach, sáhl chlapec po otcově půllitru (vzal mu ho doslova z ruky) a bez jediného zaváhání jej třemi mocnými loky vyprázdnil.

Vzduch měl příchut' grilovaného masa, a protože to navzdory umělému osvětlení vypadalo, jako by se stmívalo i tady v místnosti, lidé nabírali drahokamové odstíny orientálního koření. Tvořili své úsměvy, předražená rozhodnutí, neviditelné slzy, pláne bez myšlenek a zrychlený tep, a to všechno jakoby zafoukané ohleduplnou, leč pálivou pokrývkou chilli.

(Lukáš Bárta, 9.4.2005)

Vlak se začíná rozjíždět. Vidím krásné, dřívě bílé, dnes plesnivé zdi, které připomínají nemocniční stěny, a železnou konstrukci, která připomíná měď. Tak je prorezivělá. Působí to stísněně, jako by chtělo všechno zřítit. Vyjeli jsme z nádraží a sluníčko na mě ukázalo svým prstíkem, který mi málem spálil zrak. Bylo to nepříjemné, ale sluníčko se tomu smálo. Obloha měla barvu pomněnek. Konečně mě opouští puch radioaktivního města.

Jedeme kolem rozkvetlých luk. Měl jsem sto chutí vyskočit a chytat motýlky, kteří tam létali, a trhat jim krásná různobarevná křídélka. Kytičky voněly. Na kopci byl vidět kuň, jak vypouští pečené koblížky. Viděl jsem i chciplé krávy. Všechna zvířata se nacházela v červotoči prolezlé ohradě. V dálce se rozkládal krásný, zdravý, mohutný hvozd, jehož stromy vypadaly, jako by viděly a slyšely už hodně. Vonělo to tady po smůle a kobylich dárečcích.

Vlak přijel na nádraží. Setmělo se jak venku, tak i v mém srdci.

(David Štverka, II. A)

Výlet nikam

Ráno mě jako každý den vzbudil hnusný a pisklavý tón mého vietnamského budíku. Zdálo se mi, že ožil a svým hlasem se mi zavrtal do ušního bubínku. Pokusil jsem se vstát, ale ztratil jsem rovnováhu a spadl jsem zpět do své postýlky. Usnul jsem na dalších pět minut a třicet osm sekund. Pak ke mně totiž přišla matka a spustila píseň, která velmi připomínala onen zvuk budíku. Hlava se mi točila jako kolotoč. Ruku jsem omylem položil do špinavého akvária. Moje image tímto byla poskvrněna.

Kulhavou chůzí jsem zamířil směrem ke schodům. Cestu dolů jsem absolvoval bez problémů (na ten pád po hlavě jsem brzy zapomněl). Vítězně jsem došel do kuchyně, kde spal můj malý, smradlavý bratříček a rohlíkem, jenž byl namazaný máslem, si špinil oděv, který připomínal pyžamo zničené všemožnými pomazánkami. Můj ospalý otec se tvářil spokojeně, neboť si lil do klína horký čaj s cukrem konzumním. A matka zmateně běhala po místnosti a svou krémem natřenou rukou demolovala nábytek a spotřebiče. Pak usedla. Pět a půl sekundy bylo ticho.

Můj zákonný zástupce, matka, začala rodině sdělovat svůj nápad. Ten krém, který si neustále nanáší na končetiny, jí už asi leze na mozek, neboť jsem jí rozuměl asi každé páté slovo. V hlavě jsem si vše spojil. Říkala cosi o tom, že pojedeme na týdenní výlet do hor.

Rozjařen a rozrušen touto informací jsem si začal balit vesměs čisté oblečení. Když jsme vyrazili k autu, můj smradlavý bratr si s sebou vzal zásobu rohlíků s máslem. Jakmile si však otec sedl k volant, vzpomněl si, že je auto pokažené, takže nemůžeme jet nikam. Takto skončil náš výlet.

(Vojtěch Mrázek, II. A)

- 1. **Mráz kopřivu nespálí**
- 0.
1. Byla jednou jedna kopřiva jménem Bronislava. Byla to milá kopřiva.
2. Ráda si zpívala různé písničky a citovala světové literáty.
3. Teoreticky vzato to byla převelice sečtělá kopřiva.
4. Jednou si to Bronislava vyšlapovala po cestičce v třešňové aleji,
5. když tu najednou potkala malého, nevinného králíčka jménem
6. Emanuel, domácí Eman.
7. "Ahoj, Emáne." pozdravila, jak se na sečtělou kopřivu sluší a
8. patří.
9. "-ticho-" neodpovídal Eman.
10. Bronislava totiž zapomněla, že králíci jsou hloupí a neumí mluvit.
11. (POUČENÍ 1: KRÁLÍCI JSOU HLOUPÍ A NEUMÍ MLUVIT.)
12. "Jsem to ale hloupá kopřiva," pomyslela si, avšak tok jejích
13. myšlenek zůstal nepřerušen: "hloupostí bych se snad mohla přirov-
32. nat k dusotu koňských kopyt!" a pokračovala svou cestou sadem.
- Perry Mason: Dále potkala papouška jménem Alfons, domácí Alfons.
3. "Ahoj Alfonsi." pozdravila, jak se na sečtělou kopřivu sluší a patří.
16. "Kytka a mluví!" vyhrkl zděšeně papoušek.
15. (POUČENÍ 2: NĚKTERÉ DRUHY PAPOUŠKŮ JSOU DOSTATEČNĚ INTELIGENTNÍ
14. NA TO, ABY POCHOPILY VÝZNAM SLOV, JEŽ VYSLOVUJÍ A TAKTÉŽ
10. JSOU JIM ZNÁMY ZÁKLADNÍ ZÁKONITOSTI SVĚTA, JAKO NAPŘÍKLAD
11. TO, ŽE KYTKY NEMLUVÍ.)
12. "Jo, výsledek genetického upravování rostlin," povzdechla smutně.
32. (POUČENÍ 3: GREENPEACE MĚLI PRAVDU.)
- Modřín Když tu najednou se odkudsi přiřítíl zákeřný mráz a zahuhlal: "Ho, ho, hó!"
38. A papoušek vzplanul. Vzplanulo všechno okolo, lesy, louky, lány, vrány
- 1988 a jim podobní. Kromě kopřivy. Ta zmrzla.
- 360 253,- ZÁVĚREČNÉ POUČENÍ: MRÁZ KOPŘIVU NESPÁLÍ

(Dan Ševeček, 5.1)

Pokoř

Večer tehdy bylo – před setměním, opět ze vchodů začaly pršet malé kapičky lidí, aby se postupně spojily v jednu velkou řeku, ožralou jak záplava, jako jednolité hejno kobylek a kdovíčeho ještě. Nikdo nepohlédl na zapadající Slunce, které tak trochu podtrhovalo podivné obrysy krabic paneláků, trochu načernalé a podivně ostré. Snad jen starý vrátný, Emil se jmenoval a vždycky žertoval, že stojí třetí nohou v hrobě a pak se dlouho chrochtavě smál. Podíval se na siluetu paneláku před sebou. Na chvíli se zasn timer.

Když se vzbudil, byla okolo tma. Matně vzpomínal na panelák a pak si uvědomil strašnou bolest hlavy. Než znova omdlel, instinktivně rukou přejel po pouzdru své pistole. Bylo prázdné.

Tak ona odjíždí, pomyslel si. Měl vztek. Na sebe, na ni a na všechny ty podělané frajery se stodvacítkou, případně řidičkem. Ale ten zase nebyl podmínkou. Sám v tom měl trochu bordel. Sevřel prsty kolem rukojeti pistole. Pevněji. Byla podivně chladná. Vyšlo mu to. Myslel si že hraje vabank – všechno nebo nic, jako v televizi. Jen ještě nemyslel na to, co udělá pokud mu to vyjde. Ani nevěděl co mu má vyjít, takhle nemyslel. Chlad jeho dlaně se mu začal přelévat kamsi do žaludku a tichá chodba Centra mu k uším vracela podivně přetvořené zvuky jeho vlastních podrážek. Málokdy býval spokojený, ale dneska mu to vyšlo. Měl by být nervózní. Na chvíli se nad tím zamyslel, na chvíli mu to přišlo divné. Trochu nelidské, ale ono ne. Vzpomněl si na lidskost. Na to, jak večer stával v okně svého pokoje a díval se na skupiny ožralů vracejících se domů kdoví odkud. Vzpomněl si taky, jak tam jednou dole uviděl sebe. Jak se díval mírně zakalenýma očima na svou siluetu stojící v okně. Od té doby nepil. Lidskost ale proklínal už dřív, a tak jí alespoň psal básně. Stoh neodeslaných dopisů v rohu šuplíku.

Nenáviděl se pro tu slabost a taky nenáviděl ji, za to, že ho mohla odmítnout. Vřak je dneska má s sebou. V ruce pistole a v kapse poezie. Mělo to v sobě něco perverzního. Na to ale nechtěl myslet, a tak se zaposlouchal do ozvěny svých kroků. Už je blízko.

Seděla sama. Ve svém pokoji, v prázdném bytě v jedné z těch tisíců buněk šedé krabice Centra. Odjíždí. Složila zkoušku, může odjet. Nevěděla proč. Zmocňovala se jí jaksi nejistý pocit a ona nevěděla proč. Očekávala, že bude konečně šťastná, ale ono to jaksi nepřicházelo. Trochu zmatená svou nejistotou. Trochu moc. Už nezbyvá, než doufat, že se to změní až odjede. Opět nejistota. Jako všechno ostatní, všechno předtím i potom. A vlastně i teď. Někdo klepe. Asi půjde otevřít.

Zaposlouchal se do ticha kolem sebe. Něco se změnilo. Už neslyší svůj krok. Stojí na koberci. Aha. A taky před jejími dveřmi. Opět sevřel rukojeť pistole. Už nebyla tak chladná. Zato jeho žaludek se mu svíral téměř neskutečně. Nemá na to. Nebo ne? Chvěje se. Může slyšet pravdu? Může jí říct? Otlouká ukazováček o dveře. Ani o tom neví, nechce to. Ještě schovává za záda pravou ruku. Možná ji dnes nepoužije. Ani se neodváží doufat. Uvědomuje si vteřinu. Dlouhá jako sešrotované auto. A pak se mu místo dveří zjevila krása, nebo tak nějak.

Ahoj? Potřebuješ něco? Nikdy ho neviděla. Svě sousedy v Centru znala celkem dobře. Tohle si nějak nepamatovala. Připadali jí všichni stejní. A mnohdy i byli. Nelíbilo se jí, jak stál. Poslední dobou si připadala trochu paranoidní. Ahoj, přišel jsem se rozloučit. Cože? No, rozloučit, když teda – jako – odjíždíš. My se známe? Ne – já jsem – to je jedno. Aha – tak teda ahoj. Počkej – nezavírej – přišel jsem se – rozloučit. No – tak ahoj. Ne, počkej – tohle je pro tebe. Podal jí převázané obálky. Co to je? To jsou ty – básně.

Cože? Pro tebe. Aha. Tak díky a – ahoj. Počkej – pusť mě dovnitř. Cože? To ne, jdi pryč. Pusť mě – dovnitř – prosím. Ne, vypadni.

Bylo mu to líto. Vytáhl pistoli. Pusť mě! Chtěla křičet. Rozmyslela si to. Ten debil se jí už od začátku nelíbil. Sakra! Co chceš dělat? Nic – já nevím – zavři dveře! – přečti si to!

A pak si sedli. Ona vyděšená a on křičel. Četla. Jakoby jí to mělo nějak pomoci.

Tak co, líbí se ti to? Pistoli měl skloněnou, začal si uvědomovat, jak je příšerně těžká. Líbí. Lžeš. Bojíš se a tak lžeš. Ne, fakt, líbí. Bylo hezké věřit, že říká pravdu. A tak věřil. Čti dál.

Pokračovala. Vteřiny jí přišly delší než roky a roky si ani neuvědomovala. Pořád četla. Dopisů bylo hodně. Smutek, beznaděj, rezignace. Chápala. Když kousek od tebe sedí magor a máchá ti před ksichem s pistolí tak se všechno chápe snáz. Třeba není nabitá? Nicméně to nehodlá zkoušet. Ty slova měly něco do sebe. Nechtělo se jí věřit, že to psal ten samý. Člověk? Možná, ale možná taky ne. Četla dál, hlouběji.

Tahle se mi fakt líbí. Fakt? Jo. Hmm – tak čti dál.

Stoh se pomalu zužoval. Snažila se každou přečtenou báseň složit a postavit do úhledného komínku. Spadl. Začala je urovnávat, tentokrát jenom na kupku. Díval se na to. Trochu smutně. Trochu mu jí bylo líto. Anebo ne, nebude na to myslet. Možná to tak bude lepší. Třeba se nikomu nic nestane. Zaposlouchal se do jejího monotónního hlasu. Vždyť ona neví co čte, vnímá jen slova. Přišlo mu to líto. Je tu zbytečně? Ne, má v ruce pistoli, určitě není. Snad, dále jen doufá. Že prý se jí to líbí. To se jí přece nemže líbit, divně slátané slova jsou to. Je to ona. Nechápe. Uvědomil si svůj omyl. Bylo už pozdě. Slunce za obzorem nepálí.

Čteš to blbě. Trochu znejistěla. Jak blbě? Víš, to musíš procítit. Víš vůbec o čem to je?

No – nevím – neumím to říct – . Začal být zase trochu spokojenější. Tak jo.

Řekla jsem něco špatně? Neznělo to jako by se nějak zlobil. Třeba se jen probudím a půjdu si uvařit kafe. Hodně silné. Po takovém snu. A nebo ho prostě přemluvím. Odejde, už se nikdy nevidíme, zapomenem na to. Nebo alespoň on. Začínala tomu věřit. V kupce zbývalo pár posledních dopisů.

Proč mi je sem přines? Nechápeš? Jsou pro tebe. Aha. A proč mi je teda neposlal? Báł jsem se – že si je nepřečteš – další z těch úchyláků – báł jsem se tebe – sebe – ti to říct. Aha. A nepřijde ti to trochu blbě tu skončit s pistolí v ruce? Asi jo. Ale ty by sis to pak nepřečetla. Přečetla. Fakt, nikdy mi nikdo nic takového nepsal. Aha. Takže – ? Co? Nešel jsem tu kvůli – to je jedno. Tušila to. Bude chtít, aby se mu nabídla. Nebo jí přinutí. Měla by s ním víc mluvit. Třeba nakonec odejde.

A pak spolu mluvili. Přes hodinu, čas si nějak neuvědomovali. On nadával, mluvil tiše, šeptal, křičel a ona poslouchala. O sobě, o něm a o cizích lidech, které neznala. Nakonec zas mluvil o sobě. O tom, jak pochyboval. O tom vrátím tam dole. Že je mu ho docela líto. A že je mu líto jí. A sebe.

Dej mi tu pistoli. Zapomenem na to, oba. Bude to lepší. Jasně. Asi máš pravdu.

Klečel v koupelně, napouštěl vanu. Voda by měla být vlažná. Všechno si to připravil. Bylo mu to docela líto – třeba měla pravdu. Třeba by zapomněl. Ale už se rozhodnul. On přece svá rozhodnutí jen tak nemění. To je to co ho dělí od těch ostatních. Tam venku. Šedých obyčejných lidí bez uvědomění a s růžově vymalovanou budoucností. Těch, co lehce zapomínají, když doopravdy chtějí. Nestydí se zapomínat. Zapomínat je lidské. Vana už byla plná. Zastavil vodu a vstal. Podíval se na svůj odraz v zrcadle. Nelíbil se mu, ale tomu je už teď konec. Zase si klekl. Připadal si jako prachovka.

Nebo jako úhoř. Vrací se do vody. Vytáhl žiletku. Měl to skvěle připravené. Kdesi zaslechl, že se má řezat podél žil. Že to je jistější. Taky pak slyšel, že v dobách, kdy to nebyl hřích se pokládaly krvácející ruce do vody. Asi to potom miň bolí či co. Docela se divil, jak takový kus železa lehce prochází jeho kůží. Divil se bolesti, myslel si, že to nebude tak neodbytné. Pak si vzpomněl, že je to vlastně relativní. Trochu ho to uklidnilo. Ale ne zas tak moc. Ted' ještě druhá ruka. Levou to jde hůř, zvláště když pálí jak čert. Už jen stačí ponořit ruce do vody a čekat. Je zajímavé dívat se, jak se krev mísí s vodou. Ani nenapsal žádný dopis. Stejně by si ho jen přečetli rodiče a zbytek života by se snažili zapomenout. Ty básně budou muset stačit. A taky že budou. Klečel tam, vyzýval smrt, s rukama ve vodě, barvila se doruda, vyzýval smrt, zas a znova, jak už to jednou dneska udělal. Tam v tom pokoji. Přišlo mu jí líto. Možná ta zbraň spustila sama od sebe, ale co na tom záleží. Všechno si naplánoval. Jen nevěděl, že bude ještě žít. Ležela tam, kašlala a zvracela krev, všechno najednou. On se jen nevěřícně díval. Možná si to zaslouží, možná ne. A všude bylo tolik krve, to nebylo to, s čím počítal. Ale jen to upevnilo jeho Rozhodnutí. Možná ji mohl zachránit. Ale ted' tady klečí, ruce ve vodě, už nepálí. Bude ho čekat v nebi, ale on tam nepřijde. Zaslouží si to přece za to, co udělal, nebo ne? Je přece mrtvá. A on taky. Klečí. Ruce ve vodě, jak si to představoval. Slábne. Smrt v kleče. Docela potupná, jako by se popravil. Na zrcadle pistole a v obýváku ona. Utopená v nehybnost, zaplavená šerem, s krvavým pramínkem v koutku úst, krásná jako vždycky a přesto nikdy. Opřel si hlavu.

(Dan Ševeček, 5.1)

Tam už se nejspíš nikdy nevrátím

Vešla jsem. Tento temný pokoj mi rozvířoval myšlenky „Ne, neumírej!“ Vlasy barvy spadaného listí rozhozené na zakrváceném polštáři... A všude křik, ohlušující křik... Sebrala jsem veškerou odvalu k poznání a došla k vypínači, bohužel marně jsem cvakala.

Slabý svit Měsíce, dozařující sem z kuchyně, mi musel k oživení vzpomínek stačit. Tento svit zahaloval pokoj do tajemného šera, které bylo děsivé a zároveň velmi domácké. Milovala jsem tenhle šerý pokoj, dříve prosluněný láskou. V dětských letech mi byl útočištěm. Maminčin pokoj. Pootevřela jsem více dveře a začala si pokoj pozorně prohlížet. Nejbližší místu, kde jsem stála, se tyčila až ke strobu skříň z ebenového dřeva, na kterém se podepsalo vlhko a tma.. Najednou se z nádherného, křišťálového lustru, který obvykle svítil ozařujícím světlem, spustil rovnou před můj obličej mrtvý pavouk. Vedle skříně jsem uviděla původně pohodlné, ovšem ted' už zaprášené a zplesnivělé, sametově červené křeslo. „Ááá!“ – jen tma ztlumila můj výkřik. Lekla jsem se zdobeného benátského zrcadla, ve kterém jsem uviděla svůj podivně bledý obličej. Při pohledu výše jsem mohla vidět pomrkávající obrazy. Zamlžily se mi oči, když jsem zahlédla uschlé růže v čínské váze, zdobené jako dáma na ples. Z police se na mě usmívalo se svou staropanenskou roztomilostí maminčino vyšívání. Dále jsem na stole objevila modlitební knížky, poskládané s charakteristickou zbožností. Pak jsem uzřela něco, co jsem už nikdy v životě nechtěla nikdy znovu vidět: znovu mi hlavou pluly ty kruté vzpomínky. Podivně tmavá dýka s vykládanou rukojetí. Dveře zavržaly a pak už jen nastalo hluboké ticho. Sbohem, mami, klid mrtvých se nemá rušit.

(Karolína Kupková, sekunda A)

Tam už se asi nikdy nevrátím

Malá místnost úplně vzadu v domě. Plesnivá podlaha pokrytá prachem. Vrzající židle v koutě u poličky s knihami páchnoucími věkem. Popraskané, zažloutlé listy psané v cizím jazyce se drolí pod rukama. Okno zanesené špínu propouští minimum měsíčního svitu. Pohovka prožraná krysami, trčí z ní pera jako trny. Odpadávající omítka odhaluje cihly zbarvené do červena. Rozpraskaný nátěr dveří, půlka kliky na dveřích, druhá na podlaze, zámek nezamyká. Šustot myší hledajících potravu. Vesnice je daleko. Únava. Na půdě je tma. Pohyb vypínačem, světlo, netopýři tlukoucí křídly o strop. Na zemi desky, hřebíky, střepy a plíseň, všudypřítomná plíseň. Voda neteče, kuchyň téměř prázdná - rozbitý talíř, dva zrezlé kastrolky a třínohý stůl se zlomenou židlí. Dřez zanesený vším možným. Vztek, potom bezmoc. Pohled na časopis s drže se smějícími písmeny: „roztomilá chatka s tekoucí vodou, vše v dobrém stavu“. Vycházím ven. Prázdný dřevník, ohniště, samozřejmě bez lavičky, můj batoh a v něm sirky. Dřevo z lesa. Oheň, teplo, nápad. Les dal dřevo, hodně dřeva. Měkká, hebká, orosená tráva se zbavila břemene. Větev, na ní smůla, lepí se na prsty. Větev strčená do ohně, dům obložený dřevem. Větev, vytažená z ohně - hořící, vražená do klestí kolem domu. Plameny rozšiřující se po celé budově, pach spáleniny, žár. Batoh na zádech, jízdenka v kapse. Jdu domů, domů.

(Tomáš Bartoněk sekunda A)

Ptáci švitořili své smutné písně

Ptáci švitořili své smutné písně, lístky se zmítaly v poryvu větru. Žhavé sluníčko zavrtávalo své paprsky do mého bledého těla. Pomaloučku, polehoučku, jako když se přikládám pistoli ke své hlavě, jsem otevřel oči. Bílé světlo na mě mrklo...

Všude byla tma. Vrcholem místnosti projel modře lesklý blesk. Vzduchem se něco blížilo, na čele se mi objevila kapička mastného potu. Vlasy se neklidně zachvěly, ruce se roztřáslly nadpřirozeným třesem. Někde v dále něco klaplo...

Ošlepl jsem, vůbec nic jsem neviděl. Neklidně jsem se zavrtěl a zkusil otevřít oči. Spatřil jsem ptáčky, kteří se na mě ustaraně dívali. Mraky byly ocelově šedé, a mé oči, nenavvyklé na světlo, se bolestivě zavřely... byl jsem zmaten, pohlédl jsem na trávu. Zeleň zatemnila mou jinak bystrou mysl.

Dveře se otevřely. Naplnil mě děs, nevýslovný děs, studený vítr mi ovál tváře, srdce mi tlouklo tak, že jsem křičel bolestí. Ruce mi zakryly mou tvář, nehty se mi nelidsky zaryly do očí. Vítr se znovu ozval, ochladil mi ruce, orosené potem, a smyl ze mne krev, která mi tekla z očí. Nevěděl jsem, kdo jsem. Nevěděl jsem, co jsem. Někde v dále jsem zaslechl ptáčky...

(Tomáš Krchňák, sekunda A)

Bojler je občasník. Časopis. A taky něco, co by bez vašich příspěvků jaksí nemohlo existovat. Proto jsme také zavedli onu bílou krabici kousek od jídelny, kde mohou svá literární díla dávat autoři, ježto si přejí zůstat z jakýchkoliv důvodů v anonymitě. V anonymitě, kterou jiná individua zneužívají ke zbavování se odpadů své vlastní konzumní rozežranosti. Jako by nestačil fakt, že necelého půl druhého metru je od oné krabice umístěn odpadkový koš. Tito lidé se dokonce namáhají, by neforemný chuchvalec čehosi, co kdysi bývalo obalem nějakých emulgátorů a špetky sacharidů, zkomprimovali do takové podoby, aby bez problémů prošel onou štěrbinou v krabici, k dnešku již značně roztrhanou. Toutéž, kterou jiní vzhazují své nápady, svá díla, mnohdy i své intimní zpovědi. Odboj proti společnosti, dalo by se snad říct. Ale ono to tak není. Ve skutečnosti pouze neúcta. Neúcta ke všem autorům, které náš "projekt" sdružuje. Neúcta k profesorům, kteří nám s každým číslem věnují svou bezbřehou trpělivost a mnohdy i svůj čas, který by mohli strávit jinou bohubilou činností mimo budovu školy. A neúcta i k nám, k redakci. K těm všem hodinám stráveným ve škole po tom, co ostatní studenti už dávno odešli domů. K belhavým hodinám v papírnictvích, sháněje náčrtníky o správných barvách, jakostech a zejména cenách, aby výtěžek prodeje alespoň pokryl náklady. Bez nároku na odměnou. Prostě za Bojlerem stojí hodně práce a nervů. Takže vás prosím, abyste příště, když budete procházet kolem oné krabice a pocítíte to nutkání vhodit do ní nějaký ten plastově-igelitový škvár, se na to prostě vyexkrementovali. Thx.

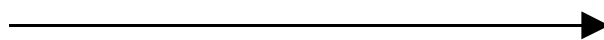
(Dan Ševeček, Takyšéfredaktor)

Kroky, běhy, šlapy

Krok. Každý ho někdy udělá. Většina lidí dělá kroků opravdu hodně a nikdy se nezamyslí nad tím, kolik jich bude třeba po cestě z práce domů. Existuje mnoho druhů kroků a navíc každý člověk má krok jinak dlouhý. Můj obyčejný krok například měří čtyřicet centimetrů. Vyšší lidé mají větší kroky, nižší lidé menší. Existují kroky normální, uspěchané, kroky z nudy... Krok ale není rozhodně jedinou jednotkou pohybu.

Rozlišujeme také běhy a šlapy. Běhy jsou velmi dlouhé a rychlé kroky. Můj běh je osmdesát centimetrů až metr dvacet dlouhý. Se šlapy je to trochu problém, protože člověk, který dělá šlapy, musí šlapat. Tím myslím šlapat na kole. Určit délku takového průměrného šlapu je problém. Musí se totiž počítat s převodem na předním a zadním kole a se sklonem terénu. Šlapy nehodlám rozebírat, ale pro představu má jeden průměrný šlap dva až tři metry.

Někteří lidé chodí málo, někteří hodně. Záleží na jejich věku, kondici, stavu financí a podobně. Já například chodím každý den do školy. Vždy jsem počítal vzdálenost, kterou ujdu, na čas. Dnes ale na kroky. Většinou se před vyučováním stavím pro svého kamaráda Matěje. Cesta k němu trvá tři minuty - šest set kroků. Od jeho domu ke škole je to pět minut a sedm set kroků. Od Matěje směrem k ústavu kráčíme ovšem pomaleji, proto je času daleko více než kroků. Dnes jsem se pro Matěje nestavoval a do školy jsem napočítal 1200 kroků, jež mi trvaly deset minut. To znamená, že jsem udělal sto dvacet kroků za minutu, dva kroky za sekundu. Levá, pravá. Kmitočet mých nohou mě samotného trochu vyvádí z míry, protože se mi vůbec nezdálo, že bych šel rychle.

Vyhazovali jsme z kvetbu jednoho
ožralého Elfa.
Vzali jsme ho za chrbat a prohodili
oknem.

Emeže Gnomovia venku to špatně
zachapali a hodili nám ho nazpět.

Za náků tu půlhodinku ja to
přestalo bavit...

Jeden můj kamarád pochoduje každé ráno ze Svinova do školy pěšky. Odpoledne dělá totéž, akorát v opačném směru. Nikdo ještě nepřišel na to, co ho k takové aktivitě vede. Několikrát jsem se ho zeptal, ale odpověď nebyla nikdy uspokojivá. Ze Svinova na naši instituci je to odhadem sto tisíc kroků, možná i více. To znamená, že můj kamarád ujde každý den minimálně dvě stě tisíc kroků. A kolik jich udělá denně průměrný člověk? Nevím. Hodně.

Původně jsem chtěl tímto fejetonem prosadit novou míru, jednotku pohybu. Když si to ale nechám rozležet v hlavě, napadá mě pár nevýhod. Prvním mínusem je fakt, že kroků existuje moc. Pro denní použití by se musely zavést kilokroky, dekakroky, megakroky či naopak mikrokroky. Druhá nevýhoda je podstatnější. Každý má totiž krok jinak dlouhý. Odpadají tedy otázky typu: „Jak je to daleko?“ „Hmm, to bude tak jeden kilokrok...“ Ve výsledku byste však ušli dva tisíce kroků, protože dotyčný chodí, jako by měl sedmimílové boty.

Člověk udělá za život miliardy a bilióny kroků. A proto se mi zdá nespravedlivé, když babička, která má už nějakou tu miliardu za sebou, musí stát, zatímco malý klučina, který by své miliony mohl spočítat na prstech jedné ruky, v autobuse klidně sedí.

(Lukáš Fodor, VI. B)

Vážení (i potencionální) přispěvatelé naši. Jsme velice rádi, že náš projekt vydržel i přes všechna nepřející a našťestí lichá prorocství všech posměváčků a realistů, přes nedorozumění se sponzory, přes tvrdou korekturu pana šéfcenzora, našeho přemíleného profesora pana Bárty a v neposlední řadě i přes všechny tahanice o výpočetní techniku, na naší škole zřejmě vzácnou.

Všechny vás bych chtěl poprosit – netajte se se svými dílky, díly i děly. Netajte se s nimi, sic váš přemílený Bojler pojde na úbytě. Přispívejte nám svými autorskými díly, nestyd'te se za sebe, za své výtvary. Není to třeba. Fakt ne. Budeme fakt rádi. Fakt že jo.

÷×÷×÷

A ještě bych rád přidal pár slov k tomu, jak by takové dílo mělo vypadat: Nuže, bylo by dobré, kdyby takové dílo mělo nějaký název, obsah (ten ale zatím nikdy nechyběl) a nějakou tu signaturu, čili jméno, pod kterým by ono mělo vyjít. Jakože i vyjde. Svá dílka můžete odevzdávat panu profesoru Bártovi, jenžto bývá k nalezení v kabinetu na samotném konci chodby jazykového pavilonu, případně ve třídě 5.1 (slovně kvinta á) v učebně číslo 3 se ptejte po Verči Špornové, či Danu Ševečkovi. A nebo pokud máte své dílko v elektronické podobě, můžete jej přinést k oněmto lidem na disketě, či cédéčku. Nebo nám jej poslat na bojler@gmail.com. Vážně!

Šéfredakce: Verča Špornová, Dan Ševeček

Pan Profesor: Bárta Lukáš

Občersvení: Co? Dyk mam žyzeň jak cyp more!

Sorry: Petru Myslivcovi (fakt že jo)

Praha: Daleko

Brno: Taky

Olomouc: Prší

Takže: Zas jenom Ova.

Jupí: Ou jé.